

תורה אור • פרשת חיי שרה • מאמר 3

לשון אדמו"ר נ"ע בעצמו

דבריו ממש של רבנו עצמו

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/torah-ohr/chayei-sarah/3](https://likuteitorah.com/he/torah-ohr/chayei-sarah/3)

1 לשון אדמו"ר [אדוננו מורנו ורבנו] נ"ע [נשמתו עדין] בעצמו

לשוננו של אדמו"ר הזקן נ"ע עצמו.

2 עיין ע"ח [עץ חיים] שמ"ט פ"ה נמצא אלו לכושים הנז' [הנזכר] פ' ויחי אין פ"י שנעשו מחדש ע"י תורה

ומצות אמנם מתבררים כו'.

עיינו ב"עץ חיים (עץ חיים), שער מ"ט, פרק ה': "נמצא אלו לכושים הנז' פ' ויחי" [בזהר] "אין פ"י שנעשו מחדש ע"י תורה ומצות אמנם מתבררים" וכו'.

וע' שכ"ו [שער כ"ו] ספ"א [סוף פרק א'] רק להמשיך אור לתקנם כו' דוגמת גלות השכינה כו' ומ"ש בשער ל"ט שנר"נ [שנפש רוח נשמה] מתבררים ע"י התפלות היינו בעלייתן מן הקליפות להיות מ"נ [מ"יין נוקבין] בנוקבא דז"א

ועיינו בשער כ"ו, סוף פרק א': [הכוונה היא] "רק להמשיך אור לתקנם" וכו', "דוגמת גלות השכינה" וכו'. ומה שכתוב בשער ל"ט, שהנפש, הרוח והנשמה מתבררות באמצעות התפילות, הכוונה לעלייתן מן הקליפות, להיות מ"יין (מים נקביים) בנוקבא (ההיבט הנקבי) דז"א (המידות).

אבל ירידתן משם לעוה"ז בגוף החומרי לקיים תומ"צ [תורה ומצות] מעשיות ולא תפלה לבדה דרבנן היא דוגמת גלות השכינה ואינו

אבל ירידתן משם לעולם הזה, אל תוך הגוף החומרי, היא כדי לקיים את התורה ואת המצוות המעשיות — ולא תפילה בלבד, שחיובה מדרבנן — והיא דומה לגלות השכינה, ואינה אלא

אלא לברר ולתקן הלבושים שלהם בעצמם ומשום הכי הוא חיוב יותר על הנפש רוח נשמה לברר ולתקן לכושיהם שאי אפשר על ידי אחרים

לברר ולתקן את הלבושים שלהם עצמם. משום כך מוטלת על הנפש, הרוח והנשמה חובה גדולה יותר לברר ולתקן את לכושיהן, שכן אי אפשר לעשות זאת באמצעות אחרים.

(משא"כ להעלות הנר"נ [הנפש רוח נשמה] מהקליפות למ"נ [למ"יין נוקבין] לנוקבא דז"א שנעשה ע"י אחרים) כמ"ש בגלגולים פ"א ע"ש. וכפי גודל אותה המצוה או זריזות כו' ומעלה אותה עד הנקבה העליונה כו'. (בניגוד להעלאת הנפש, הרוח והנשמה מן הקליפות כמ"יין לנוקבא דז"א, שנעשית בידי אחרים), כפי שכתוב ב"שער הגלגולים, פרק א'; עיינו שם. "וכפי גודל אותה המצוה או זריזות כו' ומעלה אותה עד הנקבה העליונה כו'".

וכ"כ [וכמו כן] בע"ח [בעץ חיים] שליט [שער ל"ט] דרוש י"א סי' ז' או המצוה כו' וכ"כ [וכמו כן] בפע"ח [בפרי עץ חיים] ש"א [שער א'] פ"ו כי ע"י המצות ותפלות כו'.

וכך כתוב גם ב"עץ חיים, שער ל"ט, דרוש י"א, סעיף ז': "או המצוה" וכו'. וכך כתוב גם ב"פרי עץ חיים (פרי עץ חיים), שער א', פרק ו': "כי ע"י המצות ותפלות" וכו'.

3 ומש"ש [ומה שכתוב שם] ובפרט מן התפלות כי הם עיקר ושרש כו' והיינו כמ"ש בע"ח [בעץ חיים] ש"מ [שער מ'] דרוש ג' שהתפלה בפנימית והמצוה בחיצונית אע"פ [אף על פי] שיש בהן בחי' מוחין כו'

ומה שכתוב שם, "ובפרט מן התפלות כי הם עיקר ושרש כו'", הוא כפי שכתוב בעץ חיים (Etz Chaim), שער 40, 3 דרוש: התפילה היא בפנימיות [בממד הפנימי] והמצוה בחיצונית [בממד החיצוני], אף שיש בהן בחינה של מוחין [כוחות השכל] וכו'.

ע"ש והלכך זיוג ז"נ [זעיר אנפין ונוקבא] הנעשה ע"י מ"נ [מיינן נוקבין] מהמצות כמ"ש בטעמי המצות בסוף ההקדמה הוא בחיצונית במצות מעשיות.

ע"י שם. לכן, הזיווג של ז"א ונוקבא שנעשה באמצעות מיינן נוקבין (מ"י) מן המצוות, כפי שכתוב בטעמי המצוות (Ta'amei HaMitzvos) בסוף ההקדמה, הוא בחיצונית, באמצעות המצוות המעשיות.

4 ומ"ש בע"ח [בעץ חיים] שליט [שער ל"ט] דרוש א' ובי' על ידי תפלה דוקא היינו מ"י [מיינן נוקבין] עצמן דנוקבא שנפלו לקליפות בחטא אדה"ר [אדם הראשון] ולא הנשמות שהיו כבר באדה"ר [באדם הראשון]

ומה שכתוב בעץ חיים, שער ל"ט, דרושים א' ובי', [שהדבר נעשה] דוקא באמצעות תפילה, הכוונה היא למיינן נוקבין (מ"י) [העלאה מלמטה] עצמן של הנוקבא, שנפלו לקליפות בעקבות חטאו של אדם הראשון, ולא לנשמות שכבר היו בתוך אדם הראשון,

אלא אותן שלא נכללו בו והן בחי' בי"ע שלפני החטא כמ"ש בגלגולים פ"ז [פרק ז'] אבל אותן שנכללו בו מהם ממשיכים רוב בני אדם [בני אדם] כמעט כולם כמ"ש פ"ד [פרק י"ד / פרשה י"ד] והיינו ע"י הזיוג שהוא מצות פו"ר [פריה ורביה] כמ"ש [כמה שכתוב שם] פ"ב [פרק ב'].

אלא לאלה שלא נכללו בו; והן בחינות בריאה, יצירה ועשיה כפי שהיו לפני החטא, כמו שכתוב ב[שער ה]גלגולים, פרק ז'. ואילו מאותן שנכללו בו נמשכות נשמותיהם של רוב בני האדם, כמעט כולם, כפי שכתוב בפרק י"ד; והדבר נעשה באמצעות הזיוג, שהוא מצוות "פרו ורבו", כמו שכתוב שם בפרק ב'.

5 ועייש אחר ס"פ ל"ה בקשר החברים שכל נשמה בעלייתה מהקליפות צ"ל לפחות מי יום במלכות והיינו

שעולה שם למיין [למיין נוקבין] עיי מצות הזיוג

וראו שם, אחרי סוף פרק ל"ה, בעניין "קשר החברים", שכל נשמה, כשהיא עולה מן הקליפות, צריכה לשהות לפחות ארבעים יום במלכות; כלומר, היא עולה שם כמיין נוקבין [מים נקביים] באמצעות מצוות הזיוג.

ואף מי שאינו מתכוין למצוה יוכל להמשיך חיות מלמעלה כמ"ש בלק"ת [בלקוטי תורה (להאריז"ל)] ע"פ כי לא על הלחם לבדו יחיה כו'.

ואף מי שאינו מתכוון לשם קיום המצוה יכול להמשיך חיות מלמעלה, כמובא בלקוטי תורה [של האריז"ל] על הפסוק "כי לא על הלחם לבדו יחיה" וכו'.

כמו שהלחם מחי' גם כשאוכל בלא ברכה כו' ע"ש. הנה תקון וברור הוא עיי מ"ד [מיין דוכרין] דוקא כי בהדבר לבדו יש בו כח לברר

כמו שהלחם מחיה גם כשאוכלים אותו בלי ברכה וכו'; ראו שם. והנה, התיקון והבירור נעשים דווקא באמצעות מיין דוכרין (מים זכריים), כי רק בזכר עצמו יש כוח לברר,

כמ"ש בפע"ח [בפרי עץ חיים] ש"א [שער א'] פ"ו וכן בירור הלבושים עיי המצות הוא כמ"ד [במיין דוכרין] דו"א והיינו המשכת האור דלעילא והן הם ה"ח [ה' חסדים] דו"א שכל רמ"ח מ"ע [מצות עשה] תלויים בהם כמ"ש בטעמי מצות שם.

כמובא בפרי עץ חיים, שער 1, פרק 6. וכן בירור הלבושים באמצעות המצוות נעשה על ידי מיין דוכרין של ז"א, כלומר, על ידי המשכת האור שלמעלה; ואלה הם חמשת החסדים של ז"א, שכל 248 מצוות העשה תלויות בהם, כמובא בטעמי המצוות שם.

ועי' ע"ח [עץ חיים] שכ"ו [שער כ"ו] (בע"ח [בעץ חיים] דפוס שקלאוו שער כ"ה) פ"א ופ"ג [ופרק ג'] שלבושים אלו הם צלם דאימא פנימי המלביש לנר"נ [לנפש רוח נשמה]

וראו עץ חיים, שער 26 (בדפוס שקלאוו של עץ חיים, שער 25), פרקים 1 ו-3, שם נאמר שלבושים אלה הם הצלם הפנימי של אימא, המלביש את הנפש, הרוח והנשמה;

וגם המקיף הנקי' חשמל נתברר ונתקן מק"נ [מקליפת נוגה] להסמוכה לו וכמ"ש שער מ"ט ספ"ב [סוף פרק ב'] הטוב שלו נזדכך כו' ונתחבר עם החשמל הפנימי כו' ע"ש.

וגם המקיף [הלבוש], הנקרא חשמל, התברר ונתקן מקליפת נוגה הסמוכה לו, כמובא בשער 49, סוף פרק 2: "הטוב שלו נזדכך" וכו', "ונתחבר עם החשמל הפנימי" וכו'; ראו שם.

ועיי'ש שמ"ב פ"ד וזאת הבחי' נקרא חשמל שהוא צלם הבל דגרמי שבעור כו' עיי'ש. ומיי'ש בשער כ"ו פ"א שצלם הפנימי הוא הבל דגרמי

ועיי'ן שם, שער מ"ב פרק ד': "וזאת הבחי' נקרא חשמל שהוא צלם הבל דגרמי שבעור" וכו', עיי'ן שם. ומה שכתוב בשער כ"ו פרק א', שהצלם הפנימי הוא הבל דגרמי (הבל החיות שבעצמות)

והוא חותם ולבוש נה"י [נצח הוד יסוד] דאו"א [דאבא ואימא] כמ"ש בפ"ב [בפרק ב'] שם שניהם אור א' הם זה פנימי וזה מקיף כמ"ש בפ"ב [בפרק ב'] שם.

ושהוא חותם ולבוש של נצח, הוד ויסוד של אבא ואמא (חכמה וכינה), כפי שכתוב בפרק ב' שם — שניהם אור אחד, זה פנימי וזה מקיף, כפי שכתוב בפרק ב' שם.

ועיי'ן שי' [שער] ל"ט דרוש י"ב וזה לבוש הנק' כו' וכן כו' ולבוש זה כו' העלאת מ"נ [מיי'ן נוקבין] כו'

ועיי'ן בשער ל"ט, דרוש י"ב: "וזה לבוש הנק' וכו', "וכן" וכו', "ולבוש זה" וכו', "העלאת מ"נ" וכו',

גדול כו' וע' שער החשמל פ"א ונק' ק"נ [קליפת נוגה] ונק' חשמל כו' ור"ל [ורוצה לומר] כמשי"ש [כמה שכתוב שם] בס"פ כל החשמלים הוא בחי' טוב שבק"נ [שבקליפת נוגה] כו'

"גדול" וכו'. ועיי'ן בשער החשמל, פרק א': "ונק' ק"נ ונק' חשמל" וכו'. כוונתו, כפי שכתוב שם בסוף הפרק, שכל החשמלים הם בחינת הטוב שבקליפת נוגה (הקליפה שיש בה טוב ורע, וניתן לברר את הטוב שבה) וכו'.

וע' מק"מ [מקדש מלך] בראשית (דף ק"ב סוף ע"ב) שג' חשמלים נפלו בנגה ע"י חטא אדה"ר [אדם הראשון] וע' שער החשמל פ"א כפי כניסת הכלים דתבונה בפנים כן בחי' האור שלה מלוכש מבחוץ כו'

ועיי'ן במקדש מלך על בראשית (עמוד 102, סוף ע"ב), ששלושה חשמלים נפלו בנוגה בעקבות חטאו של אדם הראשון. ועיי'ן בשער החשמל, פרק א': "כפי כניסת הכלים דתבונה בפנים כן בחי' האור שלה מלוכש מבחוץ" וכו';

עיי'ש שכל התקון הוא לדחות החיצוני [החיצונים] עיי' אור הבינה מבפנים ומבחוץ (וקרוב לומר שמבפנים הוא עיי' מצות שבדבור ומבחוץ עיי' מצות מעשיות שהחיצוני [שהחיצוניות] נק' מקיף לגבי פנימי [פנימיות] / פנימיות) כמ"ש בע"ח [בעץ חיים] ספ"ג [סוף פרק ג'] גבי ח"ש).

עיי'ן שם, שכל התיקון הוא לדחות את החיצוניות באמצעות אור הבינה, מבפנים ומבחוץ. (וייתכן לומר ש"מבפנים" הוא באמצעות מצוות שבדיבור, ו"מבחוץ" באמצעות מצוות מעשיות, שכן החיצוניות נקראת "מקיף" ביחס לפנימיות, כפי שכתוב בעץ חיים, סוף פרק ג', לגבי ח"ש).

והשתא אי"ש [אתי שפיר] הא דשכר המצות הוא לבוש לנשמה מאחר שנמשך מאימא שהוא עוה"ב [עולם הבא] וכמו הלחם

ועכשיו מובן היטב מדוע שכר המצוות הוא לבוש לנשמה: הואיל והוא נמשך מאמא (בינה), שהיא העולם הבא. וכמו הלחם

שעליו יחי' [יחיה] האדם אף שגם בו מלוכש מוצא פי הוי' אלא שבלחם ושאר מזונות נמשך מחיצוניות אימא שלמעלה מז"א הנק' אדם כמ"ש בכוונות עיוה"כ [ערב יום הכפורים].

שעליו האדם חי, אף שגם בו מלוכש "מוצא פי הוי'", אלא שבלחם ובשאר המזונות [החיות] נמשכת מחיצוניות אמא, שלמעלה מז"א, הנקרא "אדם", כפי שכתוב בכוונות ערב יום הכיפורים.

אך באמת הלבוש אינו העוה"ב [העולם הבא] אלא שעיי' יוכל לסכול וליהנות מאור אימא שהוא עוה"ב [עולם הבא] מאחר שמלוכש בלבוש נה"י [נצח הוד יסוד] שלה (פנימי ומקיף אור פנימי למזון ומקיף ללבוש) אבל לאמיתו של דבר, הלבוש אינו העולם הבא עצמו; אלא שבאמצעותו אפשר לשאת וליהנות מאור אימא, שהוא העולם הבא, מאחר שהוא מלוכש בלבוש של נה"י שלה (פנימי ומקיף: האור הפנימי למזון, והאור המקיף ללבוש).

דכמו שהעליוני' [שהעליונים] כהמלאכים אינם יכולים לירד למטה לעוה"ז בלי לבוש תחתון כך אין התחתונים יכולים לעלות למעלה בלי לבוש עליון

כשם שהעליונים, כמו המלאכים, אינם יכולים לרדת למטה, לעולם הזה, בלי לבוש תחתון, כך התחתונים אינם יכולים לעלות למעלה בלי לבוש עליון,

כמ"ש בזוהר פקודי (דף רכ"ט ע"א וע"ב) וכ"כ [וכמו כן] בהדיא בויקהל (דף ר"י סע"ב [סוף עמוד ב]) ואלמלי ההוא לבושא לא יכלי למסבל כו'

כמו שכתוב בזוהר, פקודי (עמ' 229, ע"א וע"ב), וכך כתוב במפורש גם בויקהל (עמ' 210, סוף ע"ב): "ואלמלי ההוא לבושא לא יכלי למסבל" וכו'.

ומש"ה [ומשום הכי] מי שלבושיו חסרים לפי שלא תקן כל הרע ע"י המצות צ"ל בגיהנם לתקן הרע תחלה ומשום כך, מי שלבושיו חסרים מפני שלא תיקן את כל הרע באמצעות המצוות, צריך להיות בגיהנם כדי לתקן תחילה את הרע,

כמ"ש בזוהר ויחי (דף רכ"ד) ובלא"ה [ובלאו הכי] א"א להיות כלל בעוה"ב [בעולם הבא] בלבוש חסר כמו שא"א למלאך לירד לעוה"ז בלי לבוש שלם.

כמו שכתוב בזוהר, ויחי (עמ' 224). שאם לא כן, אי אפשר כלל להיות בעולם הבא בלבוש חסר, כשם שמלאך אינו יכול לרדת לעולם הזה בלי לבוש שלם.

ומ"ש הסבא (דף צ"ח ע"ב) ענין התלבשות בנפש וכן התלבשות הנשמה ברוח (דף צ"ט ע"ב) ומה שאומר סבא [של משפטים] (עמ' 98, ע"ב) בענין ההתלבשות בנפש, וכן התלבשות הנשמה ברוח (עמ' 99, ע"ב),

היינו לירד למטה ממדריגותם כמ"ש בזוהר הרקיע שם (דף פ"ג [דף פ"ג] ע"א) בשם הרח"ו [הרבי חיים ויטאל] ז"ל [זכרוננו לברכה / זכרוננו לברכה]. והנה געה"ע [גן עדן העליון] הוא מבריא.ה.

הכוונה היא לירידה למטה ממדרגתם, כמו שכתוב בזהר הרקיע שם (עמ' 83, ע"א), בשם רבי חיים ויטאל ז"ל. והנה גן עדן העליון הוא מבריא.ה.

וא"ש [ואתי שפיר] הא דתנן יפה שעה אי כו' מפני שהזיוג זו"נ [זעיר אנפין ונוקבא] הוא באצ"י והמצות ממשיכות מ"ד [מייך דוכרין] דאצ"י ושרשן ממו"ס [ממוחא סתימאה] דא"א המאיר י"ג חיוורתא דגלגלתא שרש תרי"ג מצות

ומעתה מובן היטב מה ששנינו [במשנה]: "יפה שעה אי"ו וכי". שהרי הזיוג של ז"א ונוקבא הוא באצילות, והמצות ממשיכות מ"ד של אצילות, ושרשן ממוחא סתימאה של אריך אנפין, המאיר ב"ג חיוורתא דגלגלתא, שורש תרי"ג המצוות.

ואף מי שאין לו אלא נפש דעשי' [דעשיה] ה"ז [הרי זה] מעלה מ"ן [מייך נוקבין] למלי דיצ"י [דיצירה] במצותיו ושם הרוחות של

גם מי שאין לו אלא נפש מעשיה מעלה מ"ן [מייך נוקבין], התעוררות מלמטה [באמצעות מצוותיו אל מלכות דיצירה; ושם הרוחות של

הצדיקים מעלים המ"ן [המייך נוקבין] שלו ושלחם עד מלי דבריא.ה ושם הנשמות של כל הצדיקים מעלים כל המ"ן [המייך נוקבין] עד מלי דאצ"י כמ"ש בע"ח [בעץ חיים] שלי"ט [שער ל"ט] דרוש י"א פ"ז [פרק ז'].

הצדיקים מעלים את המ"ן שלו ושלחם עד מלכות דבריא.ה; ושם נשמות כל הצדיקים מעלות את כל המ"ן עד מלכות דאצילות, כפי שכתוב בעץ חיים, שער 39, דרוש 11, פרק 7.

כי אין שום בירור אלא באצי" כי היא בחי' חכמה דכללות ובחכמה אתברירו והבירור הוא ע"י זיווג ואין זיווג להוליד נשמות בבי"ע כמ"ש בשער מ"ד פ"ד ופ"ה.

שכן אין שום בירור אלא באצילות, מפני שהיא בחינת חכמת הכללות, ו"בחכמה אתברירו"; והבירור נעשה באמצעות זיווג, ואין זיווג להוליד נשמות בבריאה, כיצירה ובעשיה, כפי שכתוב בשער 44, פרקים 4 ו-5.

7 ואף שממצות מעשיות לא נעשה לבוש אלא לנפש דעשי [דעשיה] מ"מ הזיווג הוא באצי" כי לכן יורדים בחול כלים דזו"נ [דזעיר אנפין ונוקבא] דאצי" בזו"נ [בזעיר אנפין ונוקבא] דבי"ע כדי לברר בירורים למטה כל וי ימי המעשה

ואף שממצות מעשיות נעשה לבוש רק לנפש העשיה, מכל מקום הזיווג הוא באצילות. משום כך, בימי החול יורדים הכלים של ז"א ונוקבא דאצילות אל ז"א ונוקבא דבריאה, יצירה ועשיה, כדי לברר בירורים למטה בכל ששת ימי המעשה.

(יורדת כלי זו"נ [זעיר אנפין ונוקבא] דאצי" לעשי [לעשיה] הוא ליתן כח לנפש דעשי [דעשיה] להעלות מהקליפות כמ"ש אשר שלט האדם באדם כו' רק שבסיוע התחתונים במצות שהיא אלקות שבנוגה (ירידת הכלים של ז"א ונוקבא דאצילות לעשיה נועדה לתת כוח לנפש העשיה להעלות [ניצוצות] מן הקליפות, כמו שכתוב "אשר שלט האדם באדם כו"; אלא שבעזרת התחתונים, באמצעות המצווה שהיא האלקות שבנוגה, וזה עולה שלא ע"י נר"נ [נפש רוח נשמה] דאדם אלא ע"י בחי' אצי' ממש שבבי"ע מעלים עד נוקבא דאצי' העליון ולכן ירדה אצי' בבי"ע בימי החול וגם ליתן כח לנר"נ [לנפש רוח נשמה] דאדם להעלות מקליפות) כמ"ש בע"ח [בעץ חיים] ש"א [שער א'] פ"י [פרק י' / פרשה י'].

דבר זה עולה לא באמצעות הנר"נ של האדם, אלא באמצעות בחינת האצילות ממש שבבי"ע, המעלה אותו עד נוקבא דאצילות העליון; ולכן ירדה האצילות לבריאה, יצירה ועשיה בימי החול, וגם כדי לתת כוח לנר"נ של האדם להעלות [ניצוצות] מן הקליפות), כמו שכתוב בעץ חיים, שער א, פרק י'.

ובשבת צ"ע [צריך עיון] בעליות העולמות (ואפשר דר"ל [דרוצה לומר] בבריאה יורדין יעקב ורחל בחול) ואפי' [ואפילו] אוא"ס [אור אין סוף] ב"ה נמשך שם

ובשבת, עם עליות העולמות, הדבר טעון עיון (ואפשר שכוונתו לומר שבבריאה יעקב ורחל הם שיורדים בימי החול); ואפילו אור אין סוף, ברוך הוא, נמשך שם,

כמ"ש בע"ח [בעץ חיים] שמ"ז פ"ג [פרק ג'] ע"ש (ובגלגולים פ"ב [פרק ב'] שבח"י נפש דאצי' שבעשי' [שבעשיה] גדולה לאין קץ מנשמה דבריא שבריא) (ה)

כמו שכתוב בעץ חיים, שער מ"ז, פרק ג', ע"י שם. (ובשער הגלגולים, פרק ב', שבחינת הנפש דאצילות שבעשיה גדולה לאין קץ מהנשמה דבריא שבריא).

וכן מ"ש דציצית ביצירה ותפלין ש"י [של יד] בבריא היינו שהתקון נעשה לדחות החצונים מג"ת [מג' תחתונות] דיצי' [דיצירה] וג"ת [וג' תחתונות] דבריא ע"י המשכת האור דאצי'

וכן מה שכתוב שהציצית היא ביצירה ותפלין של יד בבריא, פירושו שהתקון נעשה כדי לדחות את החצונים משלוש [הספירות] התחתונות של היצירה ומשלוש [הספירות] התחתונות של הבריא, באמצעות המשכת האור דאצילות;

וכמו שבק"ש [שבקריאת שמע] נעשה זיוג או"א [אבא ואימא] דאצי' ונמשך בבריא ולכך היא בישיבה משא"כ בתפלת י"ח ותדע מנטי' [מנטילת ידיים] שמתקנים ג"ת [ג' תחתונות] דעשי' [דעשיה] אף שהידיים הם חג"ת [חסד גבורה תפארת]

כשם שבקריאת שמע נעשה זיווג של אבא ואמא דאצילות, והוא נמשך לבריא, ולכן היא נאמרת בישיבה — שלא כמו בתפילת שמונה עשרה. וניתן ללמוד [זאת] מנטילת ידיים, שמתקנת את שלוש [הספירות] התחתונות של העשיה, אף שהידיים הן חסד, גבורה ותפארת.

וכן הציצית להתעטף הראש עד החזה ותפלין ש"י [של יד] היא בחי' מוחין מקיפים וכולם מתקנים ג"ת [ג' תחתונות] לבד דבי"ע

וכן הציצית, [שבה] מתעטפים מן הראש ועד החזה, ותפלין של יד, שהן בחינת מוחין מקיפים — כולם מתקנים רק את שלוש [הספירות] התחתונות של בי"ע.

ואף שהם מצות מעשיות מ"מ ממשיכים מבחי' עשי' [עשיה] שבאצי' שהיא חיצונית כמ"ש בע"ח [בעץ חיים] ש"מ [שער מ'] דרוש ב' וציצי' קטן הוא בחי' עבור של חיצונית והטלית יניקה ותש"י [ותפלין של יד] מוחין דגדלות.

ואף שמדובר במצוות מעשיות, הן בכל זאת ממשיכות מבחינת העשיה שבאצילות, שהיא החיצונית, כפי שנכתב בעץ חיים, שער מ', דרוש ב'. הציצית הקטנה היא בחינת עיבור (שלב ההיריון) של החיצונית, הטלית [היא] יניקה (הנקה), ותפלין של יד [הם] מוחין דגדלות (בגרות).

8 ועוד תדע מכוונות השמות בכרכו' המצוי [המצות / המצוה] שהן בת"ת [בתפארת] דאצי' ולא דבי"ע וכן במקרא שהוא בעשי' [בעשיה] והכוונ' הוא בגי' שמות ת"ת [תפארת] דז"א דאצי'. ולתורה ולנביאים בגי' [בנצח הוד] דז"א דאצי'. ולכתובים ליסוד דז"א דאצי' ולמשנה שהיא ביצי' [ביצירה].

ועוד אפשר ללמוד [זאת] מכוונות השמות שבכרכות המצוות, שהן בתפארת דאצילות ולא בתפארת דבריאה, יצירה ועשיה. וכן במקרא, שהוא בעשיה, הכוונה היא בשלושת השמות שבתפארת דז"א דאצילות. ובתורה ובנביאים — בנצח ובהוד דז"א דאצילות; ובכתובים — ביסוד דז"א דאצילות; ובמשנה, שהיא ביצירה,

9 והכוונ' [והכוונה] היא בשמות דכלי' אמצעי' דו"ק [דשש קצוות] דנוק' [דנוקבא] דז"א דאצי' ולתלמוד הכונה בשמות דכלים חיצוני' דו"ק [דשש קצוות] דנוק' [דנוקבא] דז"א דאצי' אף שהתלמוד בבריאה.

הכוונה היא בשמות הכלים האמצעיים של שש הקצוות של נוקבא דז"א דאצילות; ואילו בתלמוד, הכוונה היא בשמות הכלים החיצוניים של שש הקצוות של נוקבא דז"א דאצילות, אף שהתלמוד הוא בבריאה.

והטעם מובן מ"ש בפע"ח [בפרי עץ חיים] דאיך אפשר דתושב"כ [דתורה שבכתב] בעשי' [בעשיה] למטה משבע"פ [משבעל פה] אלא כולם הם באצי' רק שהמקרא יורדת עד העשי' [העשיה] ומתלבשת שם.

והטעם מובן ממה שכתוב ב-פרי עץ חיים (פרי עץ חיים): איך ייתכן שהתורה שבכתב תהיה בעשיה, למטה מן התורה שבעל פה? אלא, כולן באצילות; רק שהמקרא יורד עד לעשיה ומתלבש שם.

10 והמשנה עד היצי' [היצירה] לבדה. והתלמוד עד הבריאה לבדה. והקבלה עד האצי' לבדה בלי לבוש. דהיינו למי שיודע להפשיטה מלבושיה עד בחי' אצי' א"נ [אי נמי] היא בחי' אצי' ממש שבעשי' [שבעשיה].

המשנה [יורדת] עד יצירה בלבד, התלמוד עד בריאה בלבד, והקבלה עד אצילות בלבד, בלי לבוש כלל. כלומר, למי שיודע להפשיט אותה מלבושיה עד בחינת אצילות; או, לחלופין, היא בחינת אצילות עצמה בתוך עשיה.

אך מאחר כי הכוונה בשם מ"ה [שם מ"ה] שהוא שם כלי פנימי דת"ת [דתפארת] דז"א דאצי' והם אינם מלובשים בעשי' [בעשיה] כלל מכלל שהן באצי' העליון ממש רק שהמקרא מלובשת בעשי' [בעשיה] וקבלה אינה מלובשת כלל.

אך מכיוון שהכוונה היא בשם מ"ה, שהוא שמו של הכלי הפנימי של תפארת דז"א דאצילות, ושמות אלה אינם מלובשים בעשיה כלל, מכאן שהם באצילות העליונה ממש; רק המקרא מלובש בעשיה, והקבלה אינה מלובשת כלל.

וכן המשנה והתלמוד הם באצי' העליון ומלובשים בבריאה ויצי' [ויצירה] עליונה כי האדם כלול מכל

העולמות ואף שהכוונה בעסק התורה היא בבריאה והתורה עצמה ביצי' [ביצירה]

וכך גם המשנה והתלמוד נמצאים באצילות העליונה ומתלבשים בבריאה וביצירה העליונה, שכן האדם כלול מכל העולמות. ואף שהכוונה בעיסוק בתורה היא בבריאה, והתורה עצמה ביצירה,

וכן המצוה בלי כוונה בעשי' [בעשיה] מ"מ התלמוד עצמו הוא ביצי' [ביצירה] שהוא בחי' רוח שבבריאה והמשנה עצמה בלי כוונה ביצי' [ביצירה] שביצירה והכוונה נשמה לשתייהן כמ"ש בע"ח [בעץ חיים] שער מ"ט פ"ה.

וכך גם מצווה ללא כוונה בעשייה; ואף על פי כן, התלמוד עצמו ביצירה, שהיא בחינת הרוח שבבריאה, והמשנה עצמה, ללא כוונה, ביצירה שביצירה, ואילו הכוונה היא נשמה לשניהם, כמבואר בעץ חיים, שער מ"ט, פרק ה'.

ע"ש היטב הדק דמוכח התם ג"כ כמ"ש שהתלמוד היא בבריאה עליונה אלא דהיינו דוקא כל מי שנשמתו בריא' [בבריאה / בבריאת] אבל לנפש דעשי' [דעשיה] אפשר היא בריאה ממש שבעשי' [שבעשיה] וצי"ע [וצריך עיון].

ע"י שם היטב ובדקדוק, שכן גם משם מוכח, כפי ש[כתבתי], שהתלמוד הוא בבריאה העליונה; אלא ש[הדבר אמור] דווקא במי שנשמתו בבריאה, ואילו לגבי נפש מעשייה ייתכן שמדובר בבריאה ממש שבעשייה. והדבר טעון עיון.

אך זה אינו שאין לחלק בין נפש לנשמה אלא בכוונה שהנשמה כוונתה עולה למעלה יותר אבל לא בלימוד הפשוט עצמו בפשט התלמוד לבד:

אך אין הדבר כן, שכן אין להבחין בין נפש לנשמה אלא בכוונה: כוונתה של הנשמה עולה למעלה יותר; אך אין הבדל בלימוד הפשוט עצמו, בפשט התלמוד בלבד.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY-NC 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. בתי כנסת, מוסדות חינוך ומפעלים ללא כוונת רווח רשאים להעתיק, להדפיס ולהפיץ אותה בחופשיות, ולבקש תרומות לכיסוי עלות ההדפסה; אסור למכור אותה לעולם. יש לציין את הוצאת קה"ת ואת <https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/> ואת [likuteitorah.com](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של [likuteitorah.com](https://www.likuteitorah.com) בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). להם ללמוד, וברכות הרבי: [/likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha](https://www.likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha) (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיום חגיגי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל-Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © [likuteitorah.com](https://www.likuteitorah.com)

מתוך [/likuteitorah.com/he/torah-ohr/chayei-sarah/3/](https://www.likuteitorah.com/he/torah-ohr/chayei-sarah/3/)

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק